

Arrest

nr. 304 031 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2023 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 4 maart 2020 toe op het Belgische grondgebied met een visum type C (familiebezoek). De geldigheidsduur van de aankomstverklaring van verzoekster werd telkens verlengd omwille van de coronapandemie tot eind 2020.

1.2. Bij verificatie van de terugkeer van verzoekster op 16 januari 2021 verklaarde de Belgische dochter van verzoekster dat zij bij een andere dochter in Lyon (FR) verbleef.

1.3. Verzoekster was van 14 oktober 2021 tot 12 september 2022 samen met haar dochter ingeschreven op een adres in Terneuzen (NL).

1.4. Verzoekster werd op 18 maart 2022 te Rotterdam (NL) in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Verzoekster diende op 21 december 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische dochter.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 16 juni 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 19 juni 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/12/2022 werd ingediend door:

Naam: B.(…)

Voornaam M.(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in met haar meerderjarige dochter, de genaamde E.(...) K.(...), M.(...) (...) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

In het dossier steken bewijsdocumenten van Nederland waaruit zou moeten blijken dat de Belg gebruik heeft gemaakt van haar vrij verkeer en betrokkene daarom overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° wel het verblijfsrecht, als gezinslid van een burger van de Unie kan aanvragen.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaalt dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat: 'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat dertelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en Iida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Ter staving van het aangehaalde recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- *Nederlandse verblijfskaart op naam van B.(...) M.(...) (moeder van de van de Belgische referentiepersoon) waaruit blijkt dat zij op 18/03/2022 verblijfsrecht heeft gekregen als familielid van een burger van de Unie.*

- *Gewaarmerkt afschrift uit de basisregistratie personen, afgeleverd door de Gemeente Terneuzen (NL) dd 22/02/2021, waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon E.(...) K.(...) M.(...) wonende (...) Terneuzen is opgenomen in de Basisregistratie personen. Attest vermeldt 'Over het verblijfsrecht van deze persoon zijn geen actuele gegevens op de persoonslijst in de GBA opgenomen'.*

- *Afschrift uit de Basisregistratie Personen: afgeleverd door de gemeente Terneuzen (NL) dd 4/01/2023 op naam van E.(...) K.(...) M.(...). Historische adressen van 8/02/2021 tot 12/09/2022 (...) Terneuzen.*

- *Afschrift uit de Basisregistratie Personen afgeleverd door de gemeente Terneuzen (NL) dd 4/01/2023 op naam van B.(...) M.(...): Historische adressen: van 14/10/2021 tot 12/09/2022 (...) Terneuzen.*

Uit de voorgelegde documenten blijkt enkel dat betrokkene en de referentiepersoon op 12/09/2022 op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende

aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in dit opzicht in arrest 273 758 van 8 juni 2022: "Om als familielid van een Belg een onder artikel 40bis van de vreemdelingenwet gecatalogeerd afgeleid verblijfsrecht, dat voortspuit uit artikel 21, lid 1, van het VWEU, te kunnen genieten, is het noodzakelijk dat de Belgische referentiepersoon "zijn recht op vrij verkeer (...) overeenkomstig het verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (heeft uitgeoefend)." Een bewijs dat de referentiepersoon in het gastland daadwerkelijk een verblijf genoot als EU-werknemer, EU-zelfstandige, EU-student of EU-beschikker over voldoende bestaansmiddelen is dus vereist om het in het gastland opgebouwde en bestendigde gezinsleven bij een terugkeer in de lidstaat van de nationaliteit van de referentiepersoon te kunnen voortzetten middels een afgeleid verblijfsrecht voor het familielid-derdelander, dat zijn grondslag vindt in het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon. (HvJ 27 juni 2018. Altiner en Ravn, nr. C-230/17, § 26; HvJ 12 maart 2014, O. t. l. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel en Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel t. B., nr. C-456/12, §54)".

Het gegeven dat betrokkene zelf in Nederland het verblijfsrecht genoot, eventueel als familielid van een burger van de Unie, doet hier geen afbreuk aan. Uit bovenvermeld arrest van de RvV kan worden afgeleid dat er dient te kunnen worden uitgemaakt of dit verblijfsrecht werd bekomen in functie van de huidige referentiepersoon en op basis van het gezinsleven dat met deze Belgische referentiepersoon werd uitgebouwd, wat op basis van voorgelegde verblijfskaart niet het geval is.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer alvorens de aanvraag gezinshereniging werd ingediend. Betrokkene kan zich bijgevolg dus niet beroepen op de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan zich ook niet beroepen op artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980, gezien sedert juli 2011 de categorie 'gezinshereniging van een ascendent met een meerderjarige Belg' immers niet langer voorzien is in dit wetsartikel VW.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing.

Verzoekster diende een aanvraag tot machtiging tot verblijf in van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische dochter-Unieburger. Zij motiveerde haar aanvraag gezinshereniging als volgt:

'Geachte heer, mevrouw,

Ik ben de raadvrouw van Mevr. B.(...) M.(...), geboren op (...) te (...), Marokko die een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan met haar Belgische dochter-Unieburger.

Mijn cliënte dient uiterlijk 21/03/2023 haar dossier te vervolledigen.

Ik licht haar situatie toe.

Mijn cliënte kwam naar België op datum van 04/03/2020 met een visum kort verblijf afgeleverd door de Belgische ambassade. Dit visum werd, omwille van de corona pandemie, verschillende keren verlengd.

Op 08/02/2021 verhuisde de enige dochter van cliënte, Mevr. E.(...) K.(...) M.(...), van Belgische nationaliteit, naar Nederland. Op datum van 14/10/2021 werd cliënte eveneens opgenomen in de basisregistratie voor personen in Nederland en zij ontving haar Nederlandse verblijfsvergunning op basis van de richtlijn vrij verkeer (als bloedverwant is in opgaande lijn van een Unieburger).

Cliënte verhuisde samen met haar dochter terug naar België en diende een aanvraag in tot gezinshereniging.

Cliënte licht haar situatie in Marokko nog toe.

Mijn cliënte is weduwe en ontving in Marokko een zeer beperkt pensioen van 477 Dirham of 44 euro netto per maand. Cliënte is weduwe sinds 2019. Reeds jarenlang wordt zij financieel onderhouden door haar enige dochter, Mevr. E.(...) K.(...) M.(...). Zij werd in eerste instanties door haar dochter onderhouden doordat zij als enige toegang had tot de Marokkaanse bankrekening van haar dochter. U zal zien dat in de overgemaakte stukken zich een document bevindt waarin de bank dit bevestigt. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt ook dat op regelmatige basis gelden werden afgehaald in Rabat, de woonplaats van cliënte in Marokko. Om aan te tonen dat enkel cliënte deze gelden kan hebben afgehaald, legt cliënte nog het paspoort voor van haar dochter. De dochter was op deze momenten niet in Marokko aanwezig. (zie paspoort stuk 14)

Vanaf 2019 werden de gelden door de dochter rechtstreeks overgemaakt op een rekening op naam van cliënte zelf. Dit was nodig omdat cliënte vanaf dat ogenblik pensioengerechtigd was en een bankrekening nodig had om haar pensioen op te ontvangen. Sindsdien ontvangt zij een pensioen van 477 dirham per maand (zie betaling van het CNSS: la caisse nationale de sécurité sociale).

De huur die cliënte betaalde bedroeg zo'n 17800 dirham per jaar was en dus iets meer dan 140 euro per maand. Cliënte schreef de huur over naar haar neef, E.(...) K.(...) B.(...) die de huur dan betaalde aan de eigenaar. (Zie betalingsbewijzen stuk 15)

De dochter van cliënte maakte in 2020 drie maal 3700 dirham over of 11100 dirham ofwel 1050 euro in totaal. Deze gelden waren dus bedoeld om de huur mee te betalen, aangezien cliënte met haar pensioen hiermee niet in staat was. Daarnaast ontving uw moeder 470 dirham per maand pensioen.

Mevr. E.(...) K.(...) ontvangt een maandelijks inkomen uit arbeid van gemiddeld 2000 euro. Daarnaast verhuurt zij met haar echtgenoot, de heer J.(...) C.(...), drie appartementen en ontvangt zij samen met haar echtgenoot maandelijks resp. 600 euro, 700 euro en 836, 41 euro per maand. De bewijzen van onroerende voorheffing en de huurovereenkomsten worden eveneens gevoegd.

In bijlage treft u de relevante documenten om de aanvraag te ondersteunen:

Deel 1:

- 1) Attestation de lien de parenté;*
- 2) Bewijs van rechtmatig verblijf van de dochter in Nederland;*
- 3) Bewijsstukken waaruit blijkt dat cliënte in Marokko financiële steun ontving van haar dochter;*

Deel 2:

- 4) Bewijs van pensioen;*
- 5) Huwelijksakte cliënte;*
- 6) Overlijdensakte echtgenoot;*
- 7) Bewijs geen beroep in Marokko;*
- 8) Attestation de non-imposition;*

Deel 3:

- 9) Marokkaans paspoort dochter*
- 10) Betalingen huur Marokko;*
- 11) Attesten OCMW op naam van dochter en cliënte*
- 12) Afschrift BRP op naam van cliënten en dochter*
- 13) Bewijzen van inkomen van de Belgische dochter september tot november 2022;*
- 14) Nederlandse verblijfsvergunning cliënte;*

Deel 4:

- 15) Inkomstenbewijzen dochter januari en februari 2023;*
- 16) Huurovereenkomsten*
- 17) Huuropbrengsten*
- 18) Bewijzen onroerende voorheffing*

Met dank mij goede ontvangst van dit schrijven te bevestigen.

Met achting,

V.(...) V.(...) H.(...)'

Bovenvermelde begeleidende brief en stukkenbundel werden overgemaakt aan de Stad Antwerpen op 14/03/2023. (stukken 2)

Op 16/06/2023 werd een beslissing tot weigering genomen omdat volgens verweerster uit het voorgelegde stukkenbundel niet bleek OF en OP WELKE BASIS de referentiepersoon in Nederland een verblijfsvergunning had gekregen. Volgens verweerster is niet afdoende aangetoond dat de dochter van

verzoekster een recht op verblijf van meer dan drie maanden had verkregen volgens de bepalingen van de richtlijn vrij verkeer 2004/38/EG en dus als student, werknemer of beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Hierop schreef de raadsman van verzoekster op 26/06/2023 het volgende aan verweerster (stukken 3):

« Geachte,

Ik contacteer u in het dossier van Mevr. B.(...) M.(...), gekend onder OV-nummer (...). Cliënte ontving een beslissing tot weigering verblijf zonder bevel op 19/06 l.l.

In de motivering van de beslissing wordt slechts verwezen naar de Nederlandse verblijfsvergunning afgeleverd aan cliënte, evenals afschriften van de Basisregistratie Personen in Nederland om tot de conclusie te komen dat uit deze documenten niet kan worden afgeleid op welke rechtsgrond cliënte haar verblijfsvergunning in Nederland heeft ontvangen, noch of de dochter voldeed aan de voorwaarden om ingeschreven te worden als Unieburger in Nederland.

Nochtans maakte ik op 14/03/2023 het volledige dossier dat destijds aan de Nederlands IND werd bezorgd om de verblijfsvergunning voor cliënte aan te vragen ook aan de Stad Antwerpen over met begeleidende brief.

Na telefonisch contact met jullie dienst blijkt dat niet alle stukken die werden overgemaakt aan de Stad Antwerpen, ook aan jullie dienst werden bezorgd.

Ik bezorg in bijlage:

1. Ontvangstbewijs van 14/03/2023 aan de Stad Antwerpen;

2. Beslissingen van de IND Nederland waaruit blijkt dat Mevr. E.(...) K.(...) werd ingeschreven in Nederland omdat zij voldeed aan de voorwaarden om ingeschreven te worden als Unieburger en de beslissing van de IND dat cliënte een recht op verblijf kreeg in Nederland in functie van haar dochter, Mevr. E.(...) K.(...).

Mijn begeleidende brief overgemaakt aan de Stad Antwerpen op 14/03/2023 met stukken delen 1-4 bezorg ik u via We transfer gelet op de omvang van het bestand.

Mag ik u vriendelijk verzoeken mee te delen of er een bereidheid is om op basis van deze stukken de beslissing van 19/06 l.l. te herzien?

Dank mij goede ontvangst van dit schrijven te bevestigen.

Met achting,

Mr. V.(...) V.(...) H.(...)”

Op deze brief werd door verweerster nooit geantwoord en bijgevolg is verzoekster dus genoodzaakt beroep aan te tekenen tegen de beslissing weigering tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, aangetekend verzonden op 19/06/2023.

Verweerster beweert ten onrechte dat niet is aangetoond dat Mevr. E.(...) K.(...) een verblijfsrecht genoot volgens de bepalingen van 2004/38/EG, meer bepaald als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt nochtans het volgende:

1. Verzoekster heeft slechts één dochter in België, Mevr. E.(...) K.(...) M.(...), van Belgische nationaliteit. Zij is weduwe sinds 2019. Zij is een vrouw op leeftijd;

2. Zowel verzoekster als haar dochter werden opgenomen in de Basisregistratie Personen op het adres (...) te Terneuzen. Er zijn geen aanwijzingen dat er nog familie van verzoekster in Nederland zouden wonen. De dochter werd ingeschreven op het adres te Terneuzen vanaf 8/02/2021 en de moeder vanaf 14/10/2021. Zij verhuisden op 12/09/2022 samen terug naar België;

3. Verzoekster is in het bezit van een Nederlandse verblijfsvergunning op basis van artikel 10 van de Richtlijn vrij verkeer afgeleverd te Rotterdam op 18/03/2022;

4. Verzoekster legde in haar begeleidend schrijven van 7/03/2023 uit op welke basis de Nederlandse IND haar de Nederlandse verblijfsvergunning hadden afgeleverd en welke stukken werden voorgelegd aan de Nederlandse autoriteiten om de vergunning te bekomen.

Deze stukken leveren toch minstens een begin van bewijs dat verzoekster wel degelijk haar Nederlandse verblijfstitel heeft bekomen in functie van haar Belgische dochter en dat deze dochter haar inschrijving heeft bekomen in Nederland als beschikker over voldoende inkomsten. Haar loonfiches als onderwijzeres werden immers gevoegd aan het dossier.

In Nederland is het zo dat een Unieburger die langer dan vier maanden in Nederland wil verblijven zich zo snel mogelijk dient in te schrijven bij de gemeente van de woonplaats. De gegevens worden dan opgenomen in de Basisregistratie Personen. Een inschrijving bij de IND is in principe niet vereist, tenzij je eerder al een rechtmatig verblijf had en de IND dit heeft beëindigd (hetgeen in casu niet het geval was) (stukken 4) De dochter liet zich dus op 08/02/2021 inschrijven bij de gemeente Terneuzen en werd vanaf dan opgenomen in de basisregistratie personen. Zij beschikte niet over een Nederlandse verblijfstitel/registratiekaart.

Electronische/papieren verblijfsvergunningen (zoals in België) worden aan Unieburgers in Nederland niet afgeleverd. Voor de dochter werd dus als bewijs van rechtmatig verblijf in Nederland een uittreksels van de BRP voorgelegd.

Naar het begeleidend schrijven van 7/03/2023, noch de gevoegde stukken wordt in de bestreden beslissing verwezen door verweerster.

Aangezien verzoekster nooit gedacht had dat verweerster zou twifelen aan het gegeven dat haar dochter een recht op verblijf had verworven in Nederland in het kader van de richtlijn vrij verkeer, maakte zij op 26/06 i.l. nog de beslissingen van de IND Nederland over aan verweerster. (stuk 3)
In functie van de dochter werd op 8/06/2021 een aanvraag tot inschrijving gedaan voor verzoekster bij de IND.

De IND had 6 maanden de tijd om een beslissing te nemen en verzoekster had dus een voorlopig recht op verblijf in Nederland van 8/06/2021 tot 8/12/2021.

Op 2/12/2021 werd de raadsman van verzoekster verwittigd door de IND dat om de aanvraag van verzoekster te kunnen behandelen er ook een aanvraag tot inschrijving bij de IND diende te gebeuren in functie van de dochter (en dus niet alleen bij de gemeente van de woonplaats). De raadsman liet de IND weten dat de dochter hiervan niet op de hoogte was. Op 3/12/2021 werd dan ook een aanvraag tot inschrijving voor de dochter aan de IND overgemaakt (stukken 5). Nochtans was deze informatie van de IND in strijd met hetgeen gelezen kan worden over de inschrijving van Unieburgers in Nederland die langer dan vier maanden willen verblijven in Nederland (stukken 4).

Op 15/12/2021 werd de aanvraag van zowel dochter als moeder goedgekeurd. (stukken 3) Verzoekster heeft haar Nederlandse verblijfsvergunning afgehaald in Rotterdam op 08/03/2022.

Hoewel in de beslissing van de IND van 15/12/2021 staat dat aan de dochter een registratiekaart zou worden afgeleverd, gebeurde dit niet. De dochter kan als bewijs van rechtmatig verblijf enkel een uittreksel uit het BRP voorleggen, hetgeen zij ook overmaakte aan verweerster. Verzoekster heeft de indruk dat bij de IND niet alles op een even correcte manier is verlopen, meer bepaald:

1. Het verzoek om ook een aanvraag tot inschrijving te richten aan de IND voor de Belgische dochter is immers in strijd met de instructies die kunnen worden gelezen op de eigen website van de IND Nederland i.v.m. de inschrijving van Unieburgers (stukken 4);

2. In de beslissing van de IND van 15/12/2021 m.b.t. de dochter staat dat zij zal uitgenodigd worden voor het afhalen van een registratiekaart, hetgeen nooit gebeurde. Mevr. El Kasmi heeft nooit een registratiekaart ontvangen. Zij heeft hierover geïnformeerd bij de gemeente Terneuzen die haar meedeelde dat aan Unieburgers geen verblijfskaarten worden afgeleverd. Een inschrijving in de BRP volstaat.

Verzoekster ontving wel op 08/03/2021 haar Nederlandse verblijfsvergunning, hetgeen enkel kan indien het rechtmatig verblijf van de Unieburger-referentiepersoon in orde is. Een kopie van deze Nederlandse verblijfsvergunning werd aan verweerster overgemaakt.

Op geen enkel ogenblik werd bijkomende informatie gevraagd door verweerster aan verzoekster, noch contacteerde verweerster zelf de IND in Nederland om informatie op te vragen (zoals zij in sommige andere dossiers wel doet). Indien er twijfels zijn, komt het verweerster toe hierover bijkomende informatie te vragen aan verzoekster, hetgeen zij niet deed. Verweerster handelde dan ook in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel.

Van een overheid mag worden verwacht dat zij haar besluit zorgvuldig voorbereidt en een zorgvuldig onderzoek naar de feiten doet en dat zij haar beslissing deugdelijk en correct motiveert.

Verzoekster heeft dan zelf op 26/06 i.l. aan verweerster de beslissingen van de IND Nederland van 15/12/2021 overgemaakt, maar op deze brief van 26/06 i.l. werd niet meer geantwoord.

De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig gemotiveerd."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een schrijven van haar raadvrouw van 14 maart 2023 en een bewijs van verzending, een vraag tot herziening van 26 juni 2023 met beslissingen van de IND en bewijs van verzending via *WeTransfer*, informatie van de website van de IND van Nederland en e-mailverkeer met de IND van 2 en 3 december 2021 (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "*afdoende*" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij in haar middel de jurisdictionele motiveringsplicht uit artikel 149 van de Grondwet aanhaalt, die niet op de bestreden beslissing van toepassing is. Tevens blijkt dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de

bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als haar juridische grondslagen.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit schrijft het volgende voor: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

Verzoekster is familielid van een Belg. In artikel 40ter, §1 van de vreemdelingenwet is echter opgenomen dat *“(d)e familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, (...) onderworpen (zijn) aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie”*.

Artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet omschrijft wie als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)”

Uit de hierboven geciteerde bepalingen vloeit voort dat men, om als ascendent van een Belg in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, niet enkel dient aan te tonen dat men ‘ten laste’ is van de Belgische referentiepersoon die men vervoegt, maar ook dat deze Belgische referentiepersoon *“zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”*.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 21 december 2022 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische dochter. Verzoekster legde bij die gelegenheid een kopie van haar paspoort, een kopie van de NL-verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en een geboorteakte van haar Belgische dochter neer. Er werd aan verzoekster gevraagd om *“binnen de drie maanden, ten laatste op 21/03/2023 de volgende documenten over te leggen:*

- Bewijs voldoende en regelmatig bestaansmiddelen referentiepersoon*
- Andere: bewijs reeds ten laste in land van herkomst*
- Andere: bewijs onvermogen in land van herkomst*
- Bewijzen intracommunautair aspect*
- Andere: attest niet ten laste van OCMW voor aanvrager en referentiepersoon”*

Onder andere middels een schrijven van haar raadvrouw maakte verzoekster op 14 maart 2023 een hele reeks documenten over: een afschrift van het Belgisch paspoort van verzoeksters dochter, huwelijksakte en weduwe-atteest van verzoekster, attesten uit 2021 en 2022 waaruit blijkt dat verzoekster geen belastingen betaalde in Marokko, loonfiches en huurinkomsten van de Belgische dochter, een document betreffende de opname van de dochter van verzoekster in de basisregistratie personen van Terneuzen (NL) van 22 februari

2021, afschriften uit de basisregistratie personen van 4 januari 2023 van verzoekster en haar dochter, rekeningguittrekssels op naam van verzoekster en van haar dochter van een Marokkaanse bank in Rabat, bewijzen van het overmaken van geld uit 2019 en 2020 in Marokko en attesten van niet-steunverlening door het OCMW in hoofde van verzoekster en haar dochter.

2.7. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de door verzoekster neergelegde stukken het volgende overwogen:

“(…) In het dossier steken bewijsdocumenten van Nederland waaruit zou moeten blijken dat de Belg gebruik heeft gemaakt van haar vrij verkeer en betrokkene daarom overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° wel het verblijfsrecht, als gezinslid van een burger van de Unie kan aanvragen.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaalt dat ‘iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld’.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat: ‘Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en Lida, punt 70).’

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Ter staving van het aangehaalde recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- *Nederlandse verblijfskaart op naam van B.(…) M.(…) (moeder van de van de Belgische referentiepersoon) waaruit blijkt dat zij op 18/03/2022 verblijfsrecht heeft gekregen als familielid van een burger van de Unie.*

- *Gewaarmerkt afschrift uit de basisregistratie personen, afgeleverd door de Gemeente Terneuzen (NL) dd 22/02/2021, waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon E.(…) K.(…) M.(…) wonende (….)Terneuzen is opgenomen in de Basisregistratie personen. Attest vermeldt ‘Over het verblijfsrecht van deze persoon zijn geen actuele gegevens op de persoonslijst in de GBA opgenomen’.*

- *Afschrift uit de Basisregistratie Personen: afgeleverd door de gemeente Terneuzen (NL) dd 4/01/2023 op naam van E.(…) K.(…) M.(…). Historische adressen van 8/02/2021 tot 12/09/2022 (….) Terneuzen.*

- *Afschrift uit de Basisregistratie Personen afgeleverd door de gemeente Terneuzen (NL) dd 4/01/2023 op naam van B.(…) M.(…): Historische adressen: van 14/10/2021 tot 12/09/2022 (….) Terneuzen.*

Uit de voorgelegde documenten blijkt enkel dat betrokkene en de referentiepersoon op 12/09/2022 op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in dit opzicht in arrest 273 758 van 8 juni 2022: “Om als familielid van een Belg een onder artikel 40bis van de vreemdelingenwet gecatalogeerd afgeleid verblijfsrecht, dat voortspuit uit artikel 21, lid 1, van het VWEU, te kunnen genieten, is het noodzakelijk dat de Belgische referentiepersoon “zijn recht op vrij verkeer (….) overeenkomstig het verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (heeft uitgeoefend).” Een bewijs dat de referentiepersoon in het gastland daadwerkelijk een verblijf genoot als EU-werknemer, EU-zelfstandige, EU-student of EU-beschikker over voldoende bestaansmiddelen is dus vereist om het in het gastland opgebouwde en bestendige gezinsleven bij een terugkeer in de lidstaat van de nationaliteit van de referentiepersoon te kunnen voortzetten middels een afgeleid verblijfsrecht voor het familielid-derdelander, dat zijn grondslag vindt in het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon. (HvJ 27 juni 2018. Altiner en Ravn, nr. C-230/17, § 26; HvJ 12 maart 2014, O. t. l. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel en Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel t. B., nr. C-456/12, §54)”.

Het gegeven dat betrokkene zelf in Nederland het verblijfsrecht genoot, eventueel als familielid van een burger van de Unie, doet hier geen afbreuk aan. Uit bovenvermeld arrest van de RvV kan worden afgeleid dat er dient te kunnen worden uitgemaakt of dit verblijfsrecht werd bekomen in functie van de huidige referentiepersoon en op basis van het gezinsleven dat met deze Belgische referentiepersoon werd uitgebouwd, wat op basis van voorgelegde verblijfskaart niet het geval is.

(...)"

2.8. Volgens verzoekster heeft haar dochter, de Belgische referentiepersoon, wel degelijk aangetoond dat zij in Nederland een verblijfsrecht genoot op grond van de bepalingen inzake vrij verkeer uit de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Verzoekster stelt dat zij slechts één dochter heeft die in België verblijft en dat zij samen heeft gewoond met deze dochter in Terneuzen (NL). Verzoekster stelt ook dat zij over een Nederlandse verblijfsvergunning als familielid van een burger van de Unie beschikte. Daarnaast schetst verzoekster in haar middel de verschillende contacten die zij had met het bestuur en de documenten die zij daarbij overmaakte. Zij verwijst hierbij onder andere naar haar schrijven van 26 juni 2023, gericht aan de gemachtigde van de staatssecretaris, en naar de bijlagen bij dit schrijven.

2.9. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat op basis van de neergelegde stukken niet kan worden opgemaakt *"op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland verkregen heeft"*. Zoals in de beslissing wordt aangestipt, is het van belang dat verzoekster een bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon, dus haar dochter E. K. M., in Nederland een verblijfsrecht genoot dat gestoeld was op één van de hoedanigheden uit artikel 7.1 van de richtlijn 2004/38/EG (met name als EU-werknemer, EU-zelfstandige, EU-student of EU-beschikker over voldoende bestaansmiddelen). Verzoekster heeft echter tot nader order geen duidelijk bewijs aangeleverd dat haar Belgische dochter in Nederland een dergelijk verblijfsrecht genoot. Uit de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) blijkt nochtans dat uitdrukkelijk aan verzoekster werd gevraagd om *"Bewijzen intracommunautair aspect"* voor te leggen. Er wordt nergens betwist dat verzoekster zelf haar eigen (NL) verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie neerlegde. In de beslissing wordt echter terecht aangestipt dat *"(h)et gegeven dat betrokkene zelf in Nederland het verblijfsrecht genoot, eventueel als familielid van een burger van de Unie, (...) hier geen afbreuk aan (doet)"* omdat moet *"kunnen worden uitgemaakt of dit verblijfsrecht werd bekomen in functie van de huidige referentiepersoon en op basis van het gezinsleven dat met deze Belgische referentiepersoon werd uitgebouwd, wat op basis van voorgelegde verblijfskaart niet het geval is"*. Uit de afschriften van de 'basisregistratie personen' uit de gemeente Terneuzen blijkt inderdaad dat verzoekster en de Belgische referentiepersoon aldaar gedurende een bepaalde periode samenwoonden, maar deze gemeentelijke registratie laat niet toe na te gaan op welke basis en in welke hoedanigheid de Belgische referentiepersoon in de registers werd opgenomen. Verzoekster weerlegt in haar middel nergens dat deze informatie essentieel is omdat *"(b)etrokkene (...) zich ook niet (kan) beroepen op artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980, gezien sedert juli 2011 de categorie 'gezinshereniging van een ascendent met een meerderjarige Belg' immers niet langer voorzien is in dit wetsartikel VW"*.

2.10. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan verwijten op basis van het schrijven van haar raadvrouw van 26 juni 2023 aangezien dit dateert van na het nemen van de bestreden beslissing van 16 juni 2023. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus onmogelijk rekening houden met de inhoud ervan. In deze brief bespreekt de raadvrouw van verzoekster haar communicatie van eind 2021 met een medewerkster van de IND in Nederland (Verzoekschrift, bijlage 3). De Raad kan hier evenmin acht op slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

2.11. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de elementen die tijdig aan hem werden voorgelegd. Er blijkt dus niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. Verzoekster heeft geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN F. TAMBORIJN